



CELE MAI FRUMOASE
POVESTI de
WILHELM
HAUFF

Ilustrații de Mario Grasso
Repovestite de Annette Betz

Traducere din limba germană
de Crina Vasiliu-Kienle

CORINT BOOKS

CUPRINS

Partea I	9
Caravana	10
Povestea Califului Barză	12
Povestea lui Muc cel Mic	23
Povestea prințului închipuit	43
Partea a II-a	61
Șeicul din Alexandria și sclavii săi	64
Povestea piticului Nas-Lung	65
Partea a III-a	97
Hanul din Spessart	100
Inimă de piatră	105
Biografie	147





Trăiau odată, într-un oraș din ținutul meu german, un pantofar și nevasta lui. Erau doi oameni modești și cuviincioși. Zi de zi, pantofarul stătea în cămăruța sa și repara pantofi și papuci, iar când cineva îi dădea câte o comandă, mai făcea și o pereche de pantofi noi. Mai întâi, însă, trebuia să cumpere piele, pentru că era sărac și nu avea bucăți de piele în plus. Soția lui, Hanne, vindea legume și fructe, pe care le creștea într-o grădină mică, dincolo de porțile orașului. Oamenii cumpărau cu drag de la ea, pentru că era o femeie curată, care își lauda și își întindea frumos marfa la vânzare.

Cei doi aveau un băiat, cu numele de Iacob. A avea un chip frumos, era viguros și, pentru vârsta lui, de doisprezece ani, era destul de înalt. De multe ori mergea cu mama lui la piață și ajuta femeile sau bucătarii care cumpărau multe fructe și legume să își care coșurile acasă. De cele mai multe ori, după ce bătea un astfel de drum, se întorcea cu câte un bănuț sau cu o bucată de turtă, pentru că stăpânilor acestor bucătari le era drag băiatul și îl răsplăteau cu mărinimie.

Într-o zi, nevasta pantofarului se afla, ca de obicei, la piață. A avea câteva coșuri cu varză și câteva cu legume, ierburi și semințe, iar într-un coșuleț, câteva pere, mere și caise timpurii. Micul Iacob stătea lângă ea și striga cu voce tare:

— Haideți, oameni buni, veniți să vedeți ce frumos arată poamele astea! Pere, mere și caise timpurii! Haideți, haideți, cine vrea să cumpere! Mama le vinde la un preț bun!

Atunci se apropie de piață o bătrână. Era îmbrăcată în haine zdrențuite, avea fața mică și colțuroasă, zbârcită de bătrânețe, ochi roșii și un nas ascuțit și încovoiat, care îi cădea spre bărbie. Mergea sprijinindu-se într-un baston, de fapt mai mult șchiopăta, târșându-și picioarele și clătînându-se. Arăta de parcă ar fi avut roți sub tălpile picioarelor și în orice moment ar fi putut să cadă în nasul ascuțit și să se lovească de caldarâm.

Nevasta pantofarului se uită cu atenție la bătrână. De șaisprezece ani venea la piață cu coșurile ei și nu băgase de seamă până atunci făptura aceea ciudată. Tresări fără voie când bătrâna se apropie șontâcând și se opri în fața tarabei ei.

— Tu ești Hanne, grădinăreasa? întrebă bătrâna cu o voce pițigăiată, în timp ce își bălăbănea capul într-o parte și într-alta.

— Da, eu sunt, răspuse nevasta pantofarului. Vreți să cumpărați ceva de la mine?

— Să vedem, să vedem! La buruieni de leac să ne uităm, la buruieni de leac să ne uităm, ai sau n-ai ce caut eu? întrebă femeia.

Se aplecă peste coșuri și, cu niște mâini hidoase și arse de soare, apucă ierburile frumos întinse pe tarabă. Cu degetele subțiri ca picioarele unui păianjen, le duse la nas și începu să le miroasă. Nevestei pantofarului nu îi plăcu defel cum punea bătrâna mâna pe ierburile ei frumoase, dar nu se încumetă să zică ceva. De regulă, fiecare mușteriu avea voie să aleagă și să ia în mână legumele pe care le voia, dar bătrâna aceea i se părea tare urâcioasă.

După ce scormoni în coșul cu buruieni de leac, femeia mormăi:

— Marfă proastă, buruieni proaste, nu ai nimic din ce mi-e de folos mie. Acum cincizeci de ani era mult mai bine. Marfă proastă, marfă proastă!

La auzul acelor cuvinte, micul Iacob se înfurie.

— Sunteți o bătrână nerușinată și rea! spuse el mânios. Întâi puneți mâinile murdare pe buruienile noastre frumoase, le boțiți și le duceți la nasul ăla lung, că nimeni nu mai vrea apoi să ni le cumpere; și acum vă mai și plângeți de marfa noastră și spuneți că este proastă, când până și bucătarul ducelui cumpără de la noi!

Bătrâna se uită cruciș la băiatul îndrăzneț, râse răutăcios și rosti cu o voce hodorogită:

— Băiete, băiete! Îți place nasul meu lung și frumos? Ei bine, atunci o să ai și tu unul la fel, care să-ți atârne din mijlocul feței până la bărbie.

Și în timp ce vorbea, se aplecă peste alt coș, în care se afla varză. Apucă în mână o căpățână, o strânse între degetele murdare și apoi o aruncă înapoi în coș, zicând din nou:

— Marfă proastă, varză proastă!

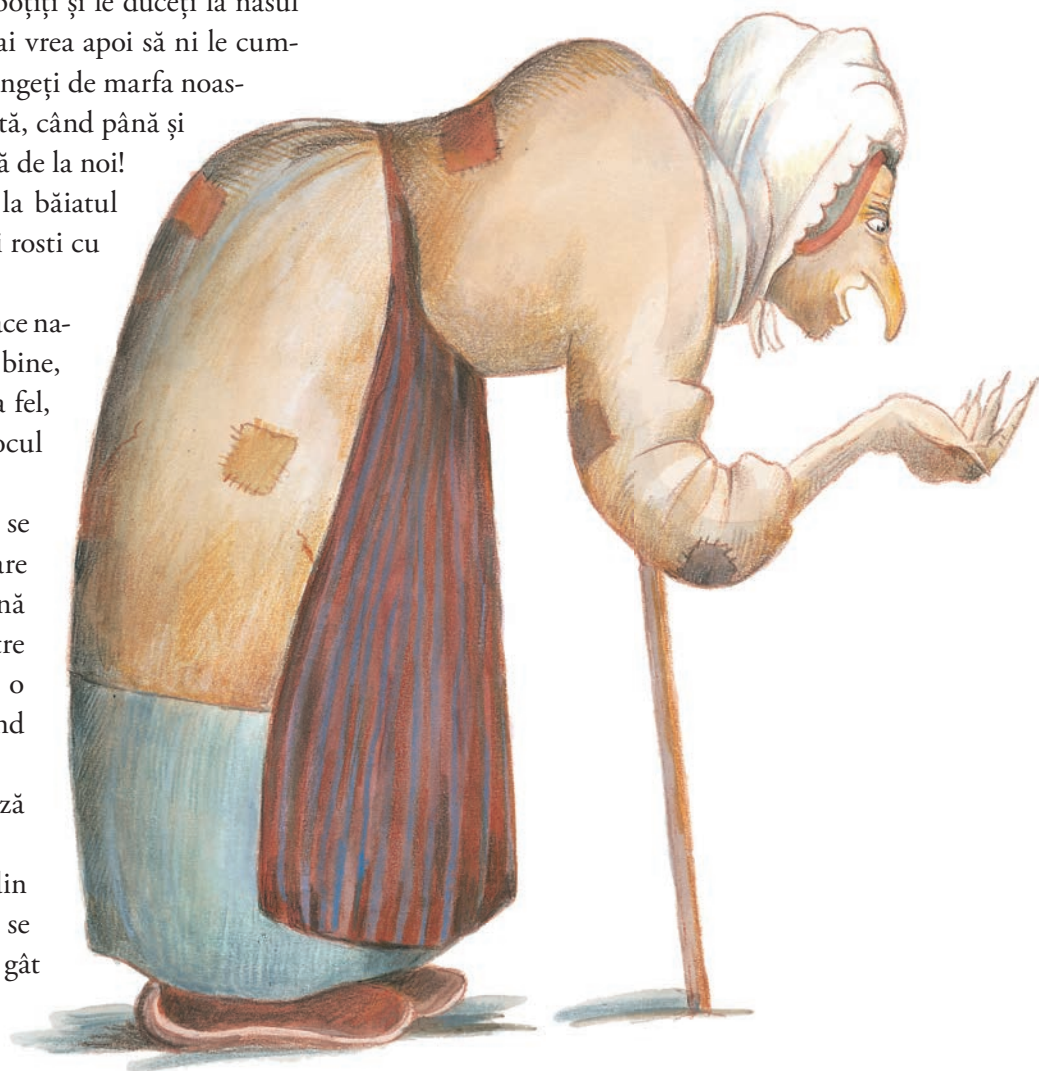
— Nu mai tot dați așa din cap, zise băiatul, căruia i se făcuse cam frică. Aveți un gât

așa de subțire, că vi se poate rupe oricând, și apoi mai și cade în coșul nostru. Și atunci cine mai cumpără de la noi?

— Ah, nu-ți place gâtul meu subțire? mormăi bătrâna, râzându-și în barbă. Ei bine, atunci tu o să rămâi fără gât, ca să nu-ți cadă de pe trupul de pitic!

— Ia nu-i mai spuneți băiatului asemenea grozăvii, interveni în sfârșit nevasta pantofarului, pe care bătrâna o scosese din sărite cu felul ei de a se uita, de a pune mâna și de a mirosi ierburile. Dacă vreți să cumpărați ceva, atunci grăbiți-vă, că mai mult îmi alungați cumpărătorii.

— Bine, așa să fie, cum vrei tu, rosti bătrâna cu o privire plină de răutate. Îți cumpăr astea șase căpățâni de varză. Dar vezi că mă țin în baston și nu pot să



duc nimic. Dă-i voie băiatului tău să mi le ducă până acasă. Îi voi da ceva pentru osteneala lui.

Copilul nu voia să meargă și începu să plângă, fiindu-i frică de bătrâna hâdă. Dar mama lui îi spuse să se ducă, pentru că se gândi că nu poate lăsa o femeie bătrână și lipsită de putere să care singură o povară așa de grea. Cu toate că îi era frică, Iacob ascultă de mama sa. Înveli căpățânile de varză într-un șervet de pânză, le așează în coș și plecă după bătrână prin piață.

Ea mergea destul de încet și le trebui aproape un sfert de ceas pentru a ajunge într-un colț îndepărtat al orașului, unde se afla o casă mică și dărăpănată. Bătrâna scoase din buzunar un cârlig ruginit, îl răsuci cu îndemânare într-o gaură mică din ușă și aceasta se deschise dintr-odată, cu un trosnet puternic. Dar cât de uimit a rămas micul Iacob când



a intrat în casă! Înăuntru era deosebit de frumoasă, cu un tavan din marmură, cu pereți și mobilă din lemn prețios de abanos, încrustate cu aur și pietre prețioase. Podeaua era din sticlă și foarte lucioasă, încât băiatul alunecă de câteva ori. Bătrâna scoase din traistă un fluier de argint și cântă o melodie care răsună în toată casa. În același moment, apărură câțiva porcușori de Guineea, coborând scara cu iuțeală. Lui Iacob i se păru tare ciudat că mergeau în picioare și că, în loc de pantofi, purtau pe labe niște coji de nucă. Erau îmbrăcați cu haine omenești și purtau chiar și niște pălării croite după ultima modă.

— Unde-mi sunt papucii, neisprăviților? strigă bătrâna, aruncând cu toiagul după ei, iar aceștia săriră în sus, vâitându-se. Cât să mai aștept?

Purceii de Guineea coborâră treptele cu repezi-ciune și aduseră o pereche de papuci din coji de nucă de cocos, căptușiți cu piele, cu care încălțară cu grijă picioarele bătrânei.

Și cu asta se termină cu șontăcăitul și cu bălăngănitul. Femeia aruncă toiagul și începu să alunece iscusit peste podelele lucioase. Îl luă de mână pe micul Iacob și îl trase după ea. În cele din urmă se opri într-o cameră care, după cele care se găseau în ea, părea să fie bucătăria, deși mesele din mahon și canapelele acoperite cu pleduri prețioase s-ar fi potrivit mai degrabă într-o sală de ceremonii.

— Așază-te, băiete, spuse bătrâna prietenos, împingându-l pe Iacob în colțul unei canapele. În fața lui împinse o masă, așa încât acesta nu mai putea ieși. Așază-te, spuse ea din nou, ai dus greutate mare. Capetele de oameni nu sunt ușoare, nu sunt ușoare deloc.

— Despre ce vorbiți? E adevărat că sunt puțin obosit, dar de cărat nu am cărat decât niște căpățâni de varză pe care le-ați cumpărat de la mama.

— Ei, nu mai spune! râse femeia și, ridicând capacul coșului, scoase la iveală un cap de om pe care-l apucă de păr.

Băiatul se sperie peste măsură. Nu pricepea deloc ce se petrecea și se gândea la mama lui. „Dacă află cineva despre capetele astea de oameni, cu siguranță că o vor da pe mama pe mâna dregătorilor.”

— Și acum îți vei primi și tu răsplata pentru că ai fost atât de binevoitor cu mine, murmură bătrâna. Ai doar puțină răbdare, până pun la fiert o supă de care îți vei aminti tot restul vieții.

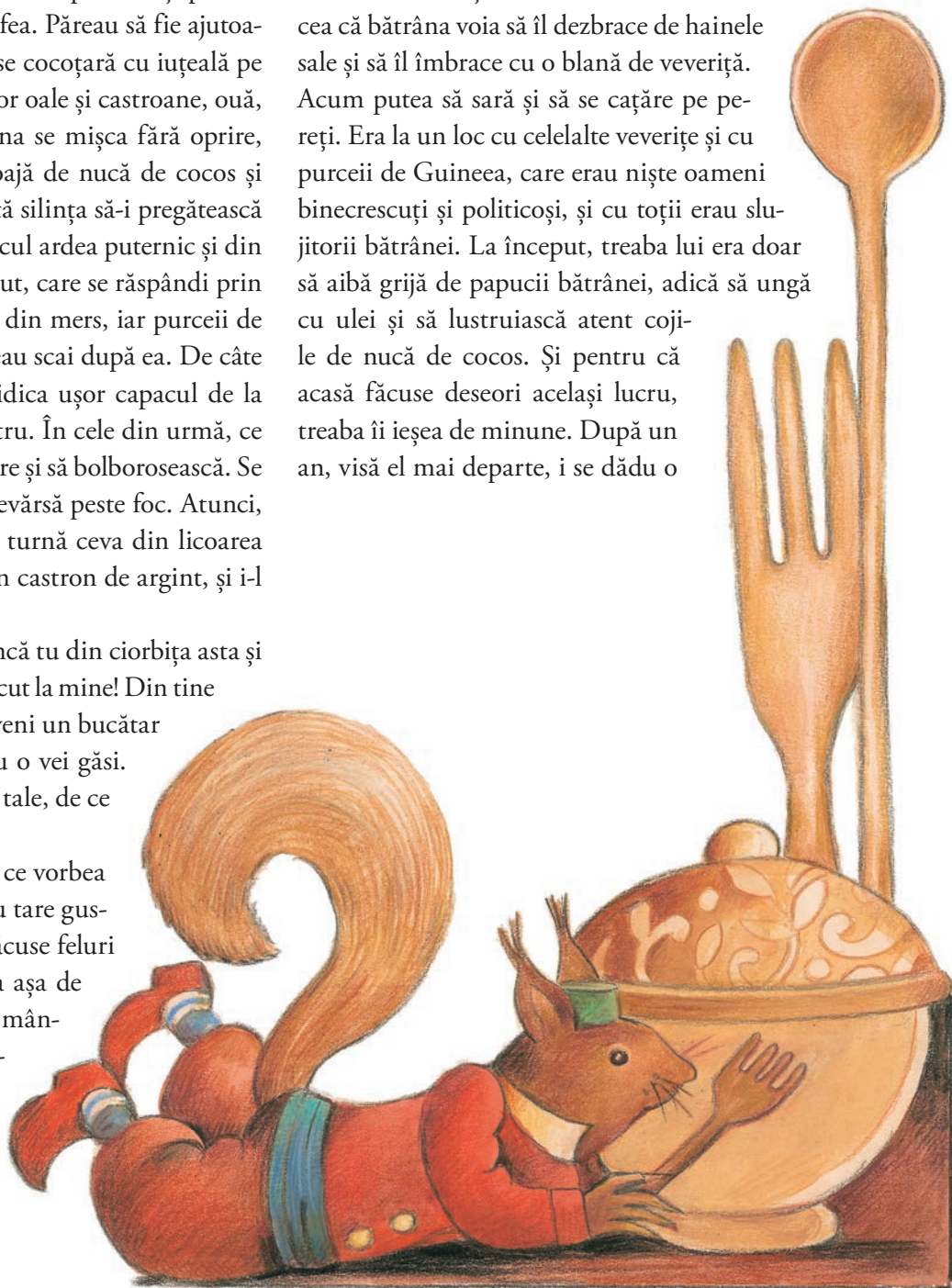
Și spunând acestea, suflă din nou în fluierul de argint și iarăși se iviră în goană mulți purceluși de Guineea care, de data asta, purtau șorțuri de bucătar. În urma lor veneau țopăind câteva veverițe îmbrăcate cu șalvari—și ele mergeau în picioare și purtau pe cap tichiuțe verzi de catifea. Păreau să fie ajutoarele de bucătari, pentru că se cocoțară cu iuțea pe pereți și aduseră lângă cuptor oale și castroane, ouă, unt, ierburi și făină. Bătrâna se mișca fără oprire, încălțată cu papucii din coajă de nucă de cocos și Iacob văzu că își dădea toată silința să-i pregătească ceva gustos de mâncare. Focul ardea puternic și din oală se ridică un miros plăcut, care se răspândi prin cameră. Bătrâna nu se opri din mers, iar purceii de Guineea și veverițele se țineau scai după ea. De câte ori trecea pe lângă plită, ridica ușor capacul de la oală și își băga nasul înăuntru. În cele din urmă, ce se afla în oală începu să șuiere și să bolborosească. Se ridicară aburi și spuma se revărsă peste foc. Atunci, bătrâna luă oala de pe foc, turnă ceva din licoarea care se afla înăuntru într-un castron de argint, și i-l dădu micului Iacob.

— Așa, băiete, ia mănâncă tu din ciorbița asta și vei căpăta tot ceea ce ți-a plăcut la mine! Din tine se va alege ceva bun, vei deveni un bucătar vestit. Dar nu, buruiana nu o vei găsi. Ce să-i faci, vina e a mamei tale, de ce n-a avut-o în coș?

Iacob nu pricepu despre ce vorbea bătrâna, dar ciorba i se păru tare gustoasă. Și mama lui îi mai făcuse feluri de mâncare bune, dar ceva așa de bun ca ciorba aceea nu mai mâncase niciodată. Mirosul ierburilor și al mirodeniilor se ridica în aer, iar ciorba, care era în același timp și dulce și acrișoară, avea

o aromă foarte puternică. În timp ce el sorbea ultimele picături, purceii de Guineea începură să ardă niște tămâie, care plutea prin cameră în nori albăstrui. Mirosul tămâii îl ameți pe copil. Se gândi de mai multe ori că ar trebui să se întoarcă la mama lui. Dar, ori de câte ori încerca să se ridice în picioare, îl apuca din nou o toropeală, până când adormi pe canapeaua bătrânei.

Iacob avu niște vise foarte ciudate. Se făcea că bătrâna voia să îl dezbrace de hainele sale și să îl îmbrace cu o blană de veveriță. Acum putea să sară și să se cațare pe pereți. Era la un loc cu celelalte veverițe și cu purceii de Guineea, care erau niște oameni binecrescuți și politicoși, și cu toții erau slujitorii bătrânei. La început, treaba lui era doar să aibă grijă de papucii bătrânei, adică să ungă cu ulei și să lustruiască atent cojile de nucă de cocos. Și pentru că acasă făcuse deseori același lucru, treaba îi ieșea de minune. După un an, visă el mai departe, i se dădu o







altă îndeletnicire. Împreună cu alte veverițe, trebuia să prindă praf de soare și să îl cearnă printr-o sită fină. Stăpânei îi plăcea praful de soare mai mult decât orice, și, pentru că nu mai avea dinți, dădea poruncă să i se pregătească pâinea doar din pulberea strălucitoare.

După încă un an i se dădu o nouă îndeletnicire: de data asta muncea împreună cu slujitorii care strângeau apa de băut a bătrânei. Ceea ce nu însemna că era de-ajuns să sape o groapă în care să pună un cazan, sau să așeze un butoi în mijlocul curții ca să strângă apa de ploaie. Asta ar fi fost prea ușor! Altceva aveau de făcut: veverițele—și Iacob printre ele—trebuiau să strângă, în coji de alune, roua dimineții de pe petalele trandafirilor. Asta era apa de băut a bătrânei. Și pentru că ea bea foarte mult în timpul unei zile, cei care se ocupau de asta aveau ceva treabă de făcut!

Un an mai târziu, a fost pus să muncească laolaltă cu slujitorii care trebăluiau în casă. Sarcina lui era să frece podelele. Și pentru că erau podele din sticlă, pe care se vedea fiecare urmă, și aici trudea din răspuțeri. Curățătorii de podele trebuiau să își lege de labele picioarelor niște cârpe vechi și să alunece cu ele în susul și în josul odăilor. În al cincilea an, în sfârșit, i se dădu de lucru la bucătărie. Munca la bucătărie era un privilegiu câștigat numai după multă trudă și încredere. Iacob munci la început ca ajutor de bucătar și cu timpul învăță tot mai mult, până când deveni cel dintâi dintre plăcintari. Cu timpul se dovedi atât de priceput și căpătă așa de multă îndemnare, că se mira de unul singur cum de le putea face pe toate. Învăță să pregătească cele mai sofisticate feluri de mâncare—plăcinte cu peste două sute de mirodenii, ciorbe din toate soiurile de ierburi—și să le servească la masă repede și frumos.

Trecuseră șapte ani de când o slujea Iacob pe bătrână. Într-o zi, aceasta îl chemă la ea.



Se descălțase de papucii din coji de nucă de cocos și luase în mână coșul și toiagul, pregătindu-se să iasă din casă.

— Până mă întorc eu, spuse ea, fă bine și jumulește o găină, umple-o cu mirodenii și pune-o la frigare.

Iacob făcu așa cum i se spusese: răsuci gâtul găinii, o opări în apă clocotită, îi smulse penele, îi îndepărtă pielea, ca să fie mai fragedă, și îi scoase măruntaiele. Apoi începu să caute mirodenii și ierburi aromate cu care să o umple. În camera cu mirodenii dădu de un dulap cu ușa pe jumătate deschisă, pe care până atunci nu-l observase. Se apropie, curios să vadă ce se ascundea înăuntru, și descoperi multe coșulețe din care se ridica un miros puternic și foarte plăcut. Desfăcu unul dintre coșulețe și găsi niște buruieni cu forme și culori nemaîntâlnite. Tulpinile și frunzele erau verzi-albăstrui și aveau o floare mică, de un roșu-închis, dantelată cu o margine galbenă. Iacob se uită cu atenție la floare și o miroși. Avea același miros ca și ciorba pe care i-o pregătise bătrâna cu șapte ani în urmă. Mirosul deveni tot mai puternic, așa încât îl apucă strănutul și... strănută, tot mai mult, până când se trezi.

Era întins pe canapeaua bătrânei și se uita mirat împrejur.

„Cât de adevărate pot părea visele uneori!” își spuse el. „Până adineauri puteam să jur că sunt o veveriță, că sunt prieten cu purceii de Guineea și cu alte animale—și pe deasupra și mare bucătar! Ce se va mai amuza mama când îi voi povesti! Dar o să se și supere pe mine că ma ia ațișpeala prin case străine, în loc să o ajut la piață!”

Și, cu acest gând, se puse în capul oaselor și încercă să se ridice în picioare. Însă își simțea corpul înțepenit. Nici măcar nu mai putea să-și miște gâtul în dreapta sau în stânga. Începu să râdă de unul singur, de cât de amețit de somn era. Mergând, se lovea întruna cu nasul de câte un dulap sau de vreun perete, sau de tocul unei uși, dacă se întorcea prea repede. Veverițele și purceii de Guineea scânceau și se țineau după el, de parcă ar fi vrut să-l însoțească. În pragul ușii se întoarse către ei și îi pofti să vină cu el, pentru că erau niște animale drăgălașe. Dar aceștia se întoarseră înapoi în casă pe cojile de nucă cu care erau încălțați și începură să plângă atât de tare încât vaietul lor se auzea de la depărtare.

Locul în care îl dusesse bătrâna se afla într-un colț destul de îndepărtat al orașului. Băiatul se descurcă cu greu printre străduțele înguste, unde era o hărmălaie de nedescris și unde se auzeau, din toate părțile, oameni strigând:

- Ia uitați ce pitic urât! Îl vedeți?
- Da' de unde a mai apărut și ăsta?
- Și ce nas lung are!!!
- Și cu capu' așa îndesat între umeri!
- Și ce mâini maronii și urâte are!

S-ar fi dus și el să vadă arătarea cu pricina, pentru că îi plăcea tare mult să se uite la pitici, la uriași sau la alte creaturi ciudate, dar se gândi că ar face mai bine să se grăbească și să se întoarcă la mama lui.

Era încă îngrijorat când a ajuns la piață. Mama era încă acolo și mai avea destule legume și fructe în coș, așa că probabil nu dormise prea mult. Dar de departe o vedea cât era de tristă, pentru că în loc să-și laude marfa târgoveților care se perindau prin

fața tarabei, așa cum îi era obiceiul, stătea așezată și cu capul sprijinit în mâini. Când veni mai aproape de ea, i se păru că este și mai palidă decât de obicei. Iacob șovăi puțin, neștiind ce să facă. Într-un sfârșit își luă inima-n dinți, se apropie de ea și îi puse mâna pe braț, zicând:

— Mămico, ce e cu tine? Ești supărată pe mine?

Doamna Hanne se întoarse către el și, cu un țipăt de groază, făcu un pas înapoi.

— Ce vrei de la mine, pitic hidos? Pleacă de aici! Nu-mi arde mie de năzbâtiile tale! exclamă ea.

— Mamă, dar ce-i cu tine? De ce mă gonești?

— Ți-am spus odată să o ștergi de aici! răspunse femeia furioasă. De la mine nu câștigi nici o para cu bufoneriile tale, pocitanie!

„Of, Doamne, chiar și-a pierdut mințile!” își spuse băiatul îngrijorat. „Ce să fac acum? Trebuie să o duc cumva acasă.”

Apoi, întorcându-se către mama sa, rosti:





— Mamă dragă, vino-ți în fire. Sunt băiatul tău, Iacob!

— Gata, până aici cu prostiile astea! zise femeia, întorcându-se către precupețele de lângă ea. Ia uițați-vă și voi la piticul ăsta hidos. Stă aici și-mi gonește toți cumpărătorii. Îi mai arde și să-și bată joc de supărarea mea! Zice că e băiatul meu, Iacob! Nerușinatul!

Atunci femeile de lângă ea se ridicară în picioare și săriră cu gura pe el, așa cum numai precupețele pot s-o facă! Îl ocărără că îndrăznește să râdă pe seama amărăciunii sărmanei Hanne, căreia i se furase o frumusețe de băiat cu șapte ani în urmă, și îl amenințară că de nu o va șterge din loc, se vor năpusti asupra lui și îl vor zgâria cu unghiile.

Bietul Iacob nu mai știa ce să creadă. Venise de dimineață cu mama la piață, ca de obicei, credea el, o ajutase să întindă pe tarabă legumele și fructele, merse-se apoi cu o bătrână la ea acasă, mâncase o ciorbă gustoasă, trăsese un pui de somn și acum se întorsese. Iar mama și vecinele ziceau că trecuseră șapte ani! Și că el era un pitic hidos! Ce se întâmpla oare cu ele?

Când văzu că mama lui nu mai voia să aibă de-a face cu el, îi dădură lacrimile. Cu sufletul îndurerat, o luă pe jos spre cămăruța unde tatăl lui repara pantofi.

„Trebuie să văd dacă nici el nu vrea să mă recunoască. Mă voi așeza în dreptul ușii și îi voi vorbi”, se gândi el.

Când ajunse la cămăruța tatălui, făcu așa cum își zisese și se uită înăuntru. Pantofarul era absorbit de munca lui și nu îl băgă de seamă. După un timp, însă, când aruncă din întâmplare o privire spre ușă, îi căzură din mână și pantoful, și sârma, și cleștele. Îngrozit, omul spuse:

— Doamne iartă-mă, ce arătate hidoasă! Ce mai e și asta?

— Bună seara, meștere! rosti băiatul, întrând în atelier. Ce faceți?

— Nu fac bine deloc, omulețule! răspunse tatăl spre uimirea lui Iacob, care înțelese că nici acesta nu-l recunoștea. Treaba nu mai merge ca altădată. Stau

